

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/214/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216219853
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:1216219853.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: M. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. T. XXX, C. J., o zaplatenie 398,85 eura, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 19Csp/42/2018-80 zo dňa 5. júna 2018 v časti o nároku na náhradu trov konania (výrok III.), takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti náhrady trov konania (výrok III.) r u š í a vec sa mu v tejto časti v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. konanie o žalobe zastavil v časti o zaplatenie 398,85 eura s 8,25 % ročným úrokom z omeškania od 20.02.2014 do zaplatenia (okrem úroku z omeškania 61,79 eura), výrokom II. žalobu o zaplatenie úroku z omeškania 61,79 eura zamietol a výrokom III. súd prvej inštancie rozhodol, že stranám sa nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil tým, že žalobca nadobudol pohľadávku zo zmluvy o pôžičke na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, čo žalovanému oznámil pôvodný žalobca. V dôsledku toho treba v zmysle judikatúry (R 119/2003) vychádzať z toho, že žalobcovi ako postupníkovi vzniklo právo si uplatňovať pohľadávky voči žalovanému (§ 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka; ďalej len OZ), čo sa prejavilo aj v uznesení Okresného súdu Bratislava II z 23.08.2017, č. k. 12Csp/111/2016-50, ktorým pripustil zmenu žalobcu. Podaním doručeným súdu 01.06.2018 vzal žalobca svoju žalobu späť v celej časti okrem úrokov z omeškania 61,79 eura. Vzhľadom na to, že sa tak stalo pred začiatkom prvého pojednávania a nejde o spor, na ktorý by sa vzťahoval § 146 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), súhlas žalovaného nebol potrebný (§ 146 ods. 1 CSP) a preto súd konanie v tejto časti zastavil (výrok I). V dôsledku späťvzatia sa predmetom konania stala iba suma 61,79 eura. Preskúmanou zmluvou o pôžičke sa pôvodný žalobca zaviazal žalovanému poskytnúť pôžičku v sume 800 eur a za podmienok uvedených v zmluve a žalovaný sa zaviazal pôžičku vrátiť spolu s úrokmi. Takto vymedzený predmet zmluvy potom zodpovedá definícii zmluvy o pôžičke podľa § 657 OZ. Vzhľadom na záväzok poskytnúť peňažné prostriedky uzatváral pôvodný žalobca zmluvu o pôžičke v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a preto sa považuje za dodávateľa v zmysle § 52 ods. 3 OZ. Z absencie údajov v zmluve, ktoré by žalovaného identifikovali ako podnikateľa (IČO, DIČ, miesto podnikania, podnikateľský účel pôžičky), je zrejmé, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a preto sa považuje za spotrebiteľa (§ 52 ods. 4 OZ). Keďže predmetná zmluva o pôžičke bola uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom, vzťah z nej vyplývajúci je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy (§ 52 ods. 1 OZ).

3. Odplata za pôžičku bola v zmluve dohodnutá v podobe ročnej úrokovej sadzby 32 %. Takýto úrok však celkom zjavne presahuje rámec odplaty bežne požadovanej za poskytnutie peňažných prostriedkov v

obdobných vzťahoch a podľa názoru súdu sa preto prieči dobrým mravom. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. rozsudok NS SR z 26. apríla 2012, sp. zn. 5 Cdo 26/2011) pri dojednávaní úrokov za poskytnuté peniaze totiž koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, v akej situácii dlžník uzatvára zmluvu, teda len veriteľ, ktorý sa „uspokojí“ s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR, s ktorým sa súd stotožňuje, je neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Súdu je známe (§ 186 CSP), že úroková miera nových úverov (spotrebiteľských úverov pre domácnosti na obdobie 1 - 5 rokov) bola v novembri 2013 na úrovni 11,27 %. Odplata požadovaná veriteľom v tejto veci (32 %) presahovala túto úroveň viac ako 2,5-násobne. Takýto exces treba bezpochyby vyhodnotiť ako podstatný a dohodu o úrokovej sadzbe ako neplatný právny úkon (§ 39 OZ). Dôsledkom neplatnosti dohody o úrokovej sadzbe, ktorá je v zmysle záverov obsiahnutých v rozsudku Najvyššieho súdu SR z 26.04.2012, sp. zn. 5Cdo/26/2011, neoddeliteľnou časťou zmluvy o pôžičke, je potom neplatnosť celej zmluvy o pôžičke.

4. Vzhľadom na uvedený záver už nebolo potrebné sa zaoberať ostatnými výhradami žalovaného, ktorými argumentoval v prospech bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Pôvodný žalobca tak poskytol žalovanému peňažné prostriedky (800 eur) bez platnej zmluvy. Ak je zmluva neplatná, do úvahy prichádza posúdenie poskytnutého plnenia (istiny) ako bezdôvodného obohatenia plnením z neplatného právneho úkonu podľa § 451 ods. 2 OZ, z pohľadu, či by na jeho vydanie nemohol mať žalobca nárok podľa § 451 ods. 1 OZ. Odhliadnuc od toho, že žalobca v konaní nikde netvrdil, že by zaplatenie uplatňovaného nároku požadoval z dôvodu, že sa ním žalovaný bezdôvodne obohatil (pričom je len na ňom, aby žalobu skutkovo riadne vymedzil, pretože jej neskoršia zmena, za ktorú sa považuje aj uvedenie iných rozhodujúcich skutočností podľa § 140 ods. 2 CSP, nie je v tomto spotrebiteľskom spore podľa § 294 CSP prípustná), žalobcovi by nebolo možné priznať uplatňovaný nárok už aj len z dôvodu námietky premlčania, ktorú žalovaný vzniesol oprávnene. Žalovaný bol podľa § 451 ods. 1 OZ povinný vydať získané bezdôvodné obohatenie, teda po zaplatení 761,28 eura (do podania žaloby) sumu 38,72 eura, ktorá mu bola poskytnutá. Tento nárok sa však podľa § 107 ods. 1 OZ premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Pôvodný žalobca sám žalovanému poskytol sumu 800 eur 09.11.2013, takže týmto okamihom vedel, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil. V tento deň začala plynúť dvojročná premlčacia doba, ktorá uplynula 09.11.2015, čo bráni tomu, aby súd žalobe vyhovel. Keďže premlčaný je celý dlh, je premlčané aj príslušenstvo, a preto súd žalobu zamietol aj v zostávajúcej časti (výrok II).

5. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania (§ 262 ods. 1 CSP) vychádzal súd z toho, že žaloba bola podaná v celom rozsahu (vrátane rozsahu dotknutého čiastočným späťvzatím žaloby) nedôvodne, pretože už v čase podania žaloby v pôvodnom rozsahu bol žalobcov nárok premlčaný. Žalobcovi preto ako neúspešnej strane nárok na náhradu trov konania nepatrí (§ 255 ods. 1 CSP a contrario) a žalovaný by síce nárok na ich náhradu mal, avšak keďže zo spisu nevyplýva, že by mu v konaní nejaké trovy vznikli, súd mu tento nárok nepriznal (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.02.2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018; výrok III).

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, výlučne v časti výroku III. o náhrade trov konania podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Žalobca uviedol, že žalobu o zaplatenie 398,85 eura v časti o zaplatenie žalovanej istiny vzal späť z dôvodu plnenia na žalovanú pohľadávku zo strany žalovaného počas sporu. Zastavenie konania v časti o zaplatenie istiny 398,85 eura s príslušenstvom procesne zaviniť žalovaný. V súlade so zásadou zodpovednosti za zavinenie vyjadrenou v ustanovení § 256 ods. 1 CSP žalobcovi voči žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko predmet sporu v časti o zaplatenie žalovanej istiny 398,85 eura s príslušenstvom odpadol z dôvodu plnenia žalovaného počas sporu. Súd prvej inštancie tak o náhrade trov konania mal rozhodnúť na základe ustanovenia § 256 ods. 1 CSP. Na základe týchto skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu I. inštancie v napadnutej časti tak, že prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu

100 % v konaní pred súdom prvej inštancie a zároveň si uplatnil náhradu trov konania v odvolacom konaní.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozhodnutiu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, žalobcom, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté o náhrade trov konania (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

9. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je s prihliadnutím k rozsahu a dôvodom podaného odvolania výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania.

10. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

11. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

12. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

13. Predmetom sporu bolo v danej veci zaplatenie istiny vo výške 398,85 eura s príslušenstvom. Súd prvej inštancie o náhrade trov konania v prejednávanej veci rozhodoval v rozsudku, ktorým sa konanie končilo a ktorým zastavil konanie o žalobe v časti o zaplatenie 398,85 eura (istina) s 8,25 %- úrokom z omeškania ročne od 20.02.2014 do zaplatenia a žalobu v časti uplatneného úroku z omeškania 61,79 eura zamietol. Súd prvej inštancie rozhodol po čiastočnom späťvzatí uplatneného nároku doručenom súdu 01.06.2018 (č.l. 73) v ktorom žalobca presne špecifikuje, ako mu žalovaný postupne, v splátkach dlžnú sumu zaplatil (všetky boli zaplatené po podaní žaloby okrem splátka 40 eur dňa 13.12.2016). Žalovaný tvrdenia žalobcu, že dlh zaplatil po podaní žaloby nepoprel. Podľa názoru odvolacieho súdu mal súd prvej inštancie v rozsudku pri rozhodovaní o náhrade trov konania v súlade zohľadniť pri rozhodovaní o náhrade trov konania v súlade s citovaným § 256 ods. 1 CSP skutočnosť, že k späťvzatiu žaloby v časti a zastaveniu konania v časti o zaplatenie 398,85 eura s 8,25 úrokom z omeškania ročne od 20.02.2014 do zaplatenia došlo po zaplatení uvedenej sumy žalovaným po podaní žaloby v dôsledku čoho žalovaný zavinil zastavenie konania v tejto časti. Zaplatenie dlhu po podaní žaloby, následkom čoho súd konanie zastaví po späťvzatí žaloby z procesného hľadiska vždy znamená zavinenie žalovaného na zastavení konania. Ak súd k vyššie uvedenému neprihliadol, nepostupoval správne.

14. Nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania, keď pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd neprihliadol na zavinenie žalovaného pri zastavení konania v časti o zaplatenie istiny 398,85 eura malo za následok, že napádané rozhodnutie nespĺňalo požiadavky obsiahnuté v ustanovení § 220 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku (súd nezdôvodnil, prečo neprihliadol na zastavenie konania v časti o zaplatenie 400 eur z dôvodu, že žalovaný podstatnú časť dlhu zaplatil po podaní žaloby a nezaoberal sa faktom, ktorá strana konania zavinila zastavenie konania z procesného hľadiska, čo má rozhodujúci vplyv na nárok žalobcu na náhradu trov), v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade trov konania nezodpovedalo § 255 ods. 1 CSP, ale § 256 ods. 1 CSP prípadne § 257 CSP. Ak súd o náhrade trov konania rozhodoval len na základe zásady úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP, táto bola aplikovateľná len vo vzťahu k II. výroku rozsudku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti.

15. V záujme zachovania práva strán sporu na riadny dvojinštančný proces so všetkými jeho atribútmi (okrem iného dostatočné právne posúdenie veci a vypracovanie rozhodnutia s odôvodnením zodpovedajúcim úprave v § 220 ods. 2 CSP) odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej

časti podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona, vec vrátil súdu prvej inštancie v zrušenej časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude vo veci náhrady trov konania opätovne rozhodnúť. Pri opätovnom rozhodovaní o náhrade trov konania súd prihliadne na skutočnosť, že žalovaný tým, že zaplatil časť dlžnej sumy 360 eura po podaní žaloby (okrem úhrady 40 eur, ktorú zaplatil 13.12.2016), v ktorej časti následne zobral žalobca žalobu späť a súd konanie o žalobe v časti zastavil. Čiastočné zastavenie konania zaviniť žalovaný a žalobcovi v tejto časti patrí náhrada trov konania. Voči žalovanému bola žaloba o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 61,79 eura zamietnutá (v tejto časti uplatneného nároku bol žalovaný úspešný) a v časti zastavenia konania vo výške 40 eur, ktoré zaplatil žalovaný ešte pred podaním žaloby zaviniť zastavenie konania žalobca (podal nedôvodnú žalobu). V prípade, ak ide o rozhodovanie na základe čiastočného úspechu v konaní, resp. čiastočného zastavenia konania a s ním spojeného zavinenia, zásadne sa rozhoduje len o trovách tej strany sporu, ktorá bola úspešnejšia v konaní, resp. v prevažnej miere nezaviniť zastavenie konania, čo je vyjadrené tým, že sa jej prizná rozsah „čistého úspechu v konaní“, t.j. od pomeru úspechu jednej strany sa odpočíta pomer úspechu protistrany.

17. Súd prvej inštancie nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi odôvodňoval tým, že si žalobou uplatňoval premlčaný nárok. Uvedené odôvodnenie rozsudku v časti o náhrade trov konania nespĺňa kritérium procesného zavinenia zastavenia konania, ide o posúdenie nároku žalobcu z hľadiska hmotnoprávneho. Z dôvodu, že súd je na späťvzatie žaloby (ako dispozičného úkonu žalobcu) povinný prihliadnuť prednostne, nie je oprávnený po späťvzatí žaloby zaoberať sa uplatneným nárokom z hľadiska hmotného práva a preto argumentácia súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania premlčaním nároku žalobcu nebola správna. Pre úplnosť je potrebné dodať, že súd je pri rozhodovaní oprávnený aplikovať aj § 257 CSP a ak tu sú dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania, výnimočne súd strane sporu nemusí náhradu trov konania priznať. V takom prípade je ale súd povinný presne pomenovať, čo považoval za dôvod hodný osobitného zreteľa. Súd prvej inštancie opätovne posúdi nárok strán sporu na náhradu trov konania, opätovne o ňom rozhodne a rozhodnutie riadne odôvodní.

18. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).